

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci

žalobce: **Svaz léčebných lázní České republiky, IČO 47724455**, se sídlem Františkovy Lázně, Jiráskova 17,
zastoupený JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, advokátem v Třebíči, Bráfova 52,

proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Praha 1, Maltézské náměstí 471/1,

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 29.5.2015, č.j. MK 31249/2015 OLP,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra kultury ze dne 29.5.2015, č.j. MK 31249/2015 OLP P se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800,-Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. MgA. Michala Šalamouna, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 8734/2015 OAP ze dne 3.2.2015, jímž byla odmítnuta žádost žalobce ze dne 20.1.2015 o poskytnutí informace – Odborného

stanoviska ve věci posouzení postupu kolektivního správce při mimosoudním vymáhání nároků vůči uživatelům předmětu ochrany neplnícím zákonné povinnosti dle zák. č. 121 Sb., ve znění pozdějších předpisů ze dne 14.12.2011.

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že odkaz na předmětné odborné stanovisko použil správní orgán při odůvodnění svého postupu, kdy zaslal žalobci přípis v reakci na jeho podnět, a to na výtku, že kolektivní správci nejednají při výkonu kolektivní správy osobně. V sdělení ze dne 8.1.2015 žalovaný žalobci oznámil, že v tomto ohledu je vše v pořádku, neboť procesní zastoupení advokátem je možností každého účastníka soudního řízení, včetně kolektivních správců a je projevem zaručeného práva na právní pomoc. V rámci odůvodnění svého postupu pak odkázal právě na předmětné odborné stanovisko.
3. Žalobce dále uvedl, že odepřením poskytnutí informace bylo porušeno jeho ústavní právo na informace a jeho odepření tak bylo nezákonné. Namítl, že odborné stanovisko, o jehož poskytnutí žádal, není autorským dílem, chybí mu atribut tvůrčí činnosti, jde o pouhé rutinní vyjádření právního názoru. Pouhá citace či parafráze nemůže být podle žalobce autorským dílem. I pokud by šlo o autorské dílo, jednalo by se o dílo úřední, u něž je veřejný zájem na vyloučení z ochrany, neboť se jej dovolává správní orgán, avšak nehodlá jej poskytnout k tomu, aby mohla být ověřena jeho argumentační správnost. Argument žalované, že zpracovatel odborného stanoviska, který sám označil dílo za autorské, je znaleckým ústavem v oboru práva autorského, a proto je zjevné, že se o autorské dílo jedná, je vadný, neboť v České republice nejsou znalci z oboru českého práva, neboť platí zásada *iura novit curia*. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť je odůvodněno skutečnostmi, které nejsou pravdivé. Pokud si veřejnoprávní subjekt nechá zpracovat posudek, na základě kterého jsou činěny závěry o tom, že orgán bude v určitých věcech činný nebo nečinný, nemůže být takový materiál zatajován ani obecnému žadateli o informace, ani žalobci, který byl iniciátorem zásahu orgánu dozoru. Žalobce má na informace právo jednak dle zákona o svobodném přístupu k informacím a i podle správního řádu, neboť má jako účastník řízení právo nahlížet do spisu. Žalobci tak bylo odepřeno ústavně zaručené právo na informace planoucí z čl. 17 Listiny základních práv a svobod.
4. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl žalobu zamítnout. Předmětné stanovisko je autorským dílem, když se jedná o vyjádření právního názoru, jako výsledku jedinečné tvůrčí činnosti je předmětem autorskoprávní ochrany, na rozdíl od myšlenky, či pouhého konstatování právního názoru, že něco je či není v souladu se zákonem. Poskytnutím odborného stanoviska by byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského. Podotýká, že předmětné stanovisko označil za autorské dílo i jeho zpracovatel, tedy Ústav autorského práva Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, který je renomovaným akademickým pracovištěm, zapsaným jako znalecký ústav, jež se autorským právem zabývá na vědecké úrovni. Zda je uvedené dílo dílem autorským, je otázkou skutkovou a konečně rozhodnutí v případě sporu náleží znalci. Žalobce navíc připustil, že by se o autorské dílo jednat mohlo, avšak v takovém případě by šlo o dílo úřední, u kterého by byl veřejný zájem na vyloučení z ochrany, pokud se jej dovolává správní orgán. Žalovaný uvádí, že předmětné stanovisko povahu úředního díla nemá, nebylo takto ani vytvořeno. Nebylo vypracováno pro účely žádného správního řízení, ani v jeho rámci a nebylo využíváno ani jako podklad správního řízení. Bylo opatřeno pro

vnitřní potřebu odboru autorského práva Ministerstva kultury, nejedná se o znalecký posudek pro konkrétní správní řízení. Není možné rovněž a priori usuzovat na to, že z důvodu, že stanovisko bylo vypracováno při použití peněžních prostředků z veřejných zdrojů, se jedná o materiál poléhající zákonu č. 106/1999 Sb. V tomto směru odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp.zn. 11 A 6/2011.

5. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, a rovněž z listin předložených žalobcem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
6. Žalobce dne 11.12.2014 podal u Ministerstva kultury návrh na uložení povinnosti zjednat nápravu, uložení pokuty a případné odnětí oprávnění kolektivnímu správci (dle § 99 a § 103 autorského zákona). Návrh směřoval k ujasnění otázky, zda je povinností lázeňských zařízení hradit autorské odměny za umístění televizorů na pokojích lázeňských pacientů. Žalobce ve svém návrhu uvedl, že tato otázka je vedena již několik let a stále není ujasněna i přes skutečnost, že v obdobných věcech již existují dva rozsudky Nejvyššího soudu, rovněž tak se k věci vyjádřil SDEU. Žalobce uvedl, že společnost INTERGRAM, jež má na trhu v ČR monopolní postavení, jako kolektivní správce dle autorského zákona zcela ignoruje ust. § 100 odst. 6 autorského zákona, tedy není ani přes výzvy lázní schopna vysvětlit, proč s ohledem na zákonné ustanovení požaduje nejvyšší možnou odměnu při stanovení autorských odměn, přitom není přihlédnuto k výkonu podnikatelské nebo jiné hospodářské činnosti, očekávanému prospěchu, charakteru nebo specifikům místa nebo regionu a účelu, způsobu, rozsahu a okolnostem užití.
7. Sdělením dle § 42 správního řádu ze dne 8.1.2015 č.j. MK 484/2015 OAP, Ministerstvo kultury k podnětu žalobce ze dne 12.12.2014 uvedlo, že podnět postoupilo dle § 12 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jako správnímu orgánu věcně příslušnému, neboť podnět směřoval proti zneužití dominantního postavení kolektivním správcem (a to vyjma čl. X podnětu – týkající se otázky nevykonávání kolektivní správy osobně), ve vztahu k tvrzení žalobce, že „*INTERGRAM se však namísto toho, aby v souladu s autorským zákonem vykonával kolektivní správu osobně, nechává zastupovat advokáty a jinými společnostmi, a to ať už se jedná o běžnou kolektivní správu nebo při samotných soudních sporech. Dochází tak k navyšování nákladů na kolektivní správu a k výkonu části kolektivní správy advokáty podnikatelským způsobem. Obojí je samozřejmě nepřípustné*“. Ministerstvo kultury dále uvedlo, že procesní zastoupení advokátem je možností každého účastníka soudního řízení (dle § 25 o.s.ř.), tedy včetně kolektivních správců. K námitce výkonu části kolektivní správy podnikatelským způsobem pak ministerstvo odkázalo na odborné stanovisko zpracované na základě zadání ministerstva Ústavem autorského práva, práv průmyslových a práva soutěžního Právnické fakulty Univerzity Karlovy, z kterého se mj. podává, že nelze v autorském zákoně a dalších právních předpisech nalézt oporu pro vyslovení nepřípustnosti zastoupení kolektivního správce v právních úkonech, včetně zastoupení procesního. Ministerstvo dále uvedlo, že pojetí kolektivní správy dle autorského zákona předpokládá výkon kolektivní správy zásadně osobně. Proto také zvažuje zpřísnění právní úpravy v připravované novele autorského zákona. Pro výše popsané důvody ministerstvo uvedlo, že nebude zahajovat řízení o porušení povinnosti při výkonu kolektivní správy.

8. Žádostí o poskytnutí informace ze dne 20.1.2015 žalobce s odkazem na ust. § 38 správního řádu, eventuálně dle zákona o informacích požádal žalobce žalovaného o poskytnutí Odborného stanoviska zpracovaného Ústavem autorského práva, práv průmyslových a práva soutěžního Právnické fakulty Univerzity Karlovy.
9. Ministerstvo kultury, jako správní orgán I. stupně, vydalo dne 3.2.2015 rozhodnutí MK 8734/2015 OAP, kterým žádost odmítlo v celém rozsahu. Odborné stanovisko ÚAP ve věci posouzení postupu kolektivního správce při mimosoudním vymáhání nároků vůči uživatelům předmětů ochrany neplnícím zákonné povinnosti dle zák. č. 121/2000 Sb., bylo vytvořeno a poskytnuto s ohledem na povahu odborného stanoviska pouze pro vnitřní potřebu resortu Ministerstva kultury. Nebylo vypracováno pro účely žádného správního řízení. Jedná se o autorské dílo ve smyslu § 2 zák. č. 121/2000 Sb., o právu autorském. Majetková autorská práva k tomuto dílu vykonává Univerzita Karlova v Praze. Pokud by bylo žádosti vyhověno, došlo by nejen k pořízení a poskytnutí rozmnoženiny autorského díla – odborného stanoviska žalobci, ale i o jeho následné zveřejnění způsobem umožňujícím dálkový přístup podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Takovým postupem by však správní orgán porušil ochranu práv třetích osob k předmětu práva autorského, neboť k takovému nakládání s dílem nemá oprávnění.
10. Sdělením ze dne 12.2.2015 Ústav autorského práva, práv průmyslových a práva soutěžního, Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze k žádosti žalovaného o písemné potvrzení sdělené informace sdělil, že Odborné stanovisko bylo vytvořeno a poskytnuto pouze pro vlastní, vnitřní potřebu odboru Ministerstva kultury. Dle jeho názoru požadované případné užití nekoresponduje s účelem, k němuž bylo odborné stanovisko objednáno nebo zpracováno. Dílo je dle jejich názoru zaměstnaneckým dílem, ke kterému vykonává majetková práva Univerzita Karlova v Praze, za ochranu a správu odpovídá interními předpisy univerzity, konkrétně Opatřením rektora č. 7/2014 PF UK, resp. její děkan, potažmo ředitel ústavu. Dle čl. V bodu 5.1 písm. c) opatření je každý zaměstnanec povinen dbát, aby veškeré duševní vlastnictví bylo využíváno pro potřebu univerzity a v jejím oprávněném zájmu. Argument, že stanovisko bylo vypracováno z peněžních prostředků veřejných zdrojů, uvedl, nebyl ústavem sdílen, neboť skutečnost, že analýza byla zpracována za použití veřejných peněžních zdrojů, ještě neznamená, že tento materiál podléhá zákonu č. 106/1999 Sb., Zájem veřejnosti při nakládání s veřejnými prostředky z veřejných zdrojů je zájmem odlišným.
11. Ministr kultury žalobou napadeným rozhodnutím. Ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že orgán prvního stupně rozhodl správně, když dospěl k závěru, že informaci žalobce poskytnout nelze, a to s odkazem na § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., neboť by poskytnutím informace byla narušena ochrana práv třetích osob k předmětu autorského práva. Uzavřel, že předmětné stanovisko je autorským dílem, k němuž vykonává majetková práva Univerzita Karlova, která dílo vytvořila pouze pro vlastní potřebu Ministerstva kultury. Dospěl k závěru, že odborné stanovisko nemá povahu úředního díla a jako úřední dílo ani nebylo vytvořeno. Nebylo vypracováno pro účely správního řízení, ani jako podklad pro vedení správního řízení. Uvedl, že definice veřejného zájmu v autorském zákonu není provedena, za veřejný zájem nelze považovat soukromý zájem na ověřování argumentační správnosti. Ministerstvo kultury citaci odborného posudku ve

svém sdělení adresovaném žalobci použilo, avšak vyjádřilo názor, že se s názorem prezentovaným v odborném stanovisku plně ztotožňuje a nejde o ojedinělý názor.

12. Klíčovou otázkou předmětného sporu bylo určení, zda Odborné stanovisko zpracované Ústavem autorského práva, práv průmyslových a práva soutěžního Právnické fakulty Univerzity Karlovy nemůže žalobci být jako informace v souladu s ust. § 11 odst. 2 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnuta s ohledem na fakt, že by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu autorského práva (tedy zpracovatele odborného posudku).
13. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že předmětné odborné stanovisko není autorským dílem, neboť mu chybí atribut tvůrčí činnosti posuzovaný prismatem jedinečnosti, kdy odborné stanovisko je pouhým rutinním vyjádřením právního názoru. Soud se zabýval povahou předmětného stanoviska, tedy tím, zda toto konkrétní odborné stanovisko tak, jak bylo vytvořeno, splňuje náležitosti vyžadované v § ust. § 2 zák. č. 121/2000 Sb., autorský zákon. Podle tohoto zákonného ustanovení je předmětem práva autorského dílo literární a jiné dílo umělecké a dílo vědecké, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě včetně podoby elektronické, trvale nebo dočasně, bez ohledu na jeho rozsah, účel nebo význam. Dílem je zejména dílo slovesné vyjádřené řečí nebo písmem, dílo hudební, dílo dramatické a dílo hudebně dramatické, dílo choreografické a dílo pantomimické, dílo fotografické a dílo vyjádřené postupem podobným fotografii, dílo audiovizuální, jako je dílo kinematografické, dílo výtvarné, jako je dílo malířské, grafické a sochařské, dílo architektonické včetně díla urbanistického, dílo užitého umění a dílo kartografické.
14. [Autorský zákon](#) stanoví v citovaném ustanovení legální normativní definici děl jako předmětů ochrany práva autorského tím, že stanoví jejich kumulativní legální pojmové znaky. Mezi tyto základní pojmové znaky pak patří jednak znak tvůrčí činnosti, jednak znak jedinečnosti. Dalším znakem potom je, že takové dílo musí být vyjádřeno v objektivně vnímatelné podobě. O tom, že předmětné stanovisko je v takové podobě vyjádřeno, neboť je vyhotoveno písemně, jedná se o dokument, zjevně není pochyb. Klíčové je tedy určit, zda jsou u předmětného stanoviska naplněny další dva obligatorní znaky, tedy znak tvůrčí činnosti jedinečnosti.
15. Pokud jde o znak tvůrčí činnosti, doktrína (srov. zejména Telec, I.; Tůma, P. *Autorský zákon: komentář*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2007, s. 17 a násl.) dovozuje: *Shora uvedenou tvůrčí činnost, všechny její druhy, jako pojem autorskoprávní, lze charakterizovat jako činnost spočívající ve „vytvoření nehmotného artefaktu s tím, že dosažení tohoto cíleného i necíleného výsledku závisí v osobních vlastnostech tvůrce, bez nichž by tento výtvor (duševní plod tvůrčí povahy literární, jiné umělecké nebo vědecké) nebyl vůbec dosažen. (Srov. § 643 odst. 1 věta první [občanského zákoníku z roku 1964].)* Zvláštními osobními vlastnostmi autora díla je zejména schopnost tvořit, což je schopnost jeho ducha, a to in concreto tvořit literárně, jinak umělecky nebo vědecky. S touto schopností bývá spojeno nadání (talent) a jiné prvky patřící mezi osobní vlastnosti, které si lidský duch přináší do běžného života a které rovněž nabývá například životní praxí, vzděláním, životní zkušeností apod. K výkonu tvůrčí činnosti je ovšem zapotřebí i bohatost imaginace, inspirace a často i intuice, tvůrčí prostředí, tvůrčí klid nebo naopak tvůrčí vzruch apod., někdy i potřeba tvůrčí svobody a jiné prvky, jevy nebo vlivy.

Zmíněná tvůrčí činnost neboli tvorba díla, nespočívá ve vynalezení, kdy stejného výsledku (řešení) lze dosáhnout různými individuálními postupy, ani nespočívá v objevení toho, co již objektivně existovalo, ale nebylo známo. Proto nelze tvůrčí činnost ve smyslu autorského zákona charakterizovat jako činnost technickou apod. Nelze ani hovořit o ‚dílech technických‘ apod. (leč v jiném smyslu než autorskoprávním). Mnohé výsledky technické činnosti, zejména technická řešení, jsou pak podrobeny zvláštní absolutní ochraně jednotlivými právy průmyslovými, a to systémově i legislativně zcela mimo ustanovení autorského zákona. (Lze si ovšem představit souběh ochrany průmyslověprávní a autorskoprávní, zvláště u děl vědeckých a u některých děl uměleckých, který také bývá v praxi poměrně častý.).“

16. Tvůrčí činnost lze tedy spatřovat v takovém vytvoření nehmotného artefaktu, jehož dosažení závisí v osobních vlastnostech tvůrce, bez nichž by tento výtvor (duševní plod tvůrčí povahy literární, jiné umělecké nebo vědecké) nebyl vůbec dosažen. Pokud jde o druhý znak autorského díla, tedy jedinečnost díla jako výsledku tvůrčí činnosti, tu je třeba vnímat jako kvantitativní kritérium objemu vynaložené tvůrčí individuality. Objem vynaložené tvůrčí individuality tu musí směřovat k vytvoření díla, jež statisticky pravděpodobně nebude totožné s dílem jiného tvůrce.
17. Soud dospěl k závěru, že v daném případě druhý znak, byť v omezené míře, v daném stanovisku existuje. Předmětné odborné stanovisko je z materiálního hlediska rozбором právní úpravy, kdy jsou vyložena jednotlivá zákonná ustanovení a přehledně zpracována ve vzájemných souvislostech tak, aby bylo umožněno zadavateli rychle se zorientovat v právní úpravě týkající se postupu kolektivního správce při mimosoudním vymáhání nároků vůči uživatelům předmětů ochrany neplnícím zákonné povinnosti. Rozbor právní úpravy je potom doplněn o několik úvah k aplikaci právní normy. Jakkoliv nelze přeceňovat závěry zpracovatele z pohledu existence obligatorního znaku autorského díla, tedy jedinečnosti v tom smyslu, že se musí jednat o dílo originální a těžko shodné s dílem jiného tvůrce, neobsahuje stanovisko pouze rozbor právní problematiky nýbrž i názory a úvahy tvůrců v případě výkladu eventuálně sporných skutečností. Ačkoliv v odborném stanovisku byly použity parafráze právních předpisů, z díla jako celku je patrné, že byla provedena právní analýza předmětného problému, která vyústila ve výklad sporného práva a s ohledem na nejednoznačnost výkladu sporného ustanovení v praxi je v díle vyvozen doporučující závěr při jeho aplikaci v praxi. Ve vztahu k těmto úvahám tvůrců lze dílo označit za jedinečné.
18. S ohledem na výše uvedený závěr je na místě zabývat se kolizí shora uvedených práv zaručených Listinou základních práv a svobod, tedy práva na informace a práva k výsledkům tvůrčí duševní činnosti a poměřovat je testem proporcionality.
19. V tomto směru pak soud odkazuje na nálezy Ústavního soudu vydaný dne 21.3.2017, pod sp.zn. IV. ÚS 3208/16, který dovodil, že „orgány veřejné moci musí k žádostem o informace tohoto druhu přistupovat individuálně a vycházet z pravidla, že je třeba poskytnout zásadně veškeré požadované informace, ledaže jde o výjimku z pravidla a jsou dány závažné důvody pro ochranu autorského práva, které převáží nad právem na informace. Správní orgány a soudy jsou povinny zohlednit objektivní vlastnosti požadovaných informací, i to, nakolik by jejich zpřístupnění znamenalo skutečné (materiální) porušení autorských práv. Současně musí zvážit i povahu práva na informace a míru jeho omezení v kontextu individuálních zájmů žadatele i

obecného zájmu na kontrole činnosti orgánů veřejné moci. Bude-li třeba, jsou správní orgány povoleny zvážet kolizi práva na informace a ochrany práv k výsledkům tvůrčí duševní činnosti. Ze strany správních orgánů postačí elementární a bezformální úvaha, splňující pouze požadavky srozumitelnosti a přezkoumatelnosti.“

20. Ústavní soud v citovaném nálezu zároveň dospěl k závěru, že „Uvedený postup bude odpovídat i požadavkům § 34 písm. a) autorského zákona, který zakotvuje tzv. úřední (zákonnou) licenci k užití díla a podle něhož do práva autorského nezasahuje ten, kdo v odůvodněné míře užije dílo na základě zákona pro soudní nebo správní řízení nebo k jinému úřednímu účelu - právní nauka se shoduje, že mezi tyto jiné úřední účely patří i nakládání s dílem ve formě poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. např. CHALOUPKOVÁ, H., HOLÝ, P. Autorský zákon: Komentář. 4. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 65). Pojmově tento postup nauka řadí pod výkon majetkových práv k předmětu práva autorského (viz ROTHANZL, L. in Furek, A. a kol. Zákon o svobodném přístupu k informacím: Komentář. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 523). Ústavní soud dodává a zdůrazňuje, že § 34 písm. a) autorského zákona doslova uvádí, že informaci lze poskytnout, ale výhradně v odůvodněném rozsahu.
21. Povinností podle zákona se nelze bez dalšího zprostit ani odkazem na obsah smlouvy, na jejímž základě byla informace získána - jinými slovy, povinné subjekty musí smluvní dokumentaci se třetími osobami koncipovat tak, aby pokrývala jejich zákonné povinnosti na úseku přístupu k informacím. V této souvislosti lze poukázat na důvodovou zprávu k novele provedené zákonem č. 61/2006 Sb., kterým bylo ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) zavedeno - subjekty jsou povinny ošetřit své právní postavení tak, aby byly oprávněny nakládat s předmětem duševního vlastnictví v mezích zákona, typicky ve vztahu k zaměstnaneckým dílům nebo licenčním ujednáním (sněmovní tisk 991, 4. volební období 2002-2006, Zvláštní část, K části první, K čl. I, K bodu 23, dostupná na www.psp.cz). Ostatně ustanovení § 61 odst. 1 autorského zákona vychází u díla vytvořeného na objednávku z premisy, že byla poskytnuta licence k užití díla v souladu s účelem vyplývajícím ze smlouvy. Pod takový účel bude v případě díla vytvořeného na objednávku povinného subjektu zpravidla třeba řadit také užití v rámci plnění povinností podle zákona o svobodném přístupu k informacím; pouze v odůvodněných případech lze do smlouvy zahrnout odlišné ujednání, které bude předjímat výlukou z takového zpřístupnění.
22. Ve prospěch naznačeného přístupu vyznívá i směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17. listopadu 2003 o opakovaném použití informací veřejného sektoru, kterou zákon o svobodném přístupu k informacím provádí do českého práva. Směrnice sice blíže neupravuje autorská práva třetích osob, v odstavci 22 preambule nicméně pamatuje na autorská práva patřící přímo subjektům veřejného sektoru a požaduje, aby byla vykonávána způsobem, který usnadní opakované použití informací, tj. zpřístupnění v rámci svobodného přístupu k informacím.“
23. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že předmětné dílo je autorským dílem, bez toho aniž by zohlednil § 34 písm. a) autorského zákona, dle kterého do autorského práva nezasahuje ten, kdo v odůvodněných případech a v odůvodněné míře užije dílo na základě zákona, a to pro účely nejen soudní či správní řízení, avšak i k jinému úřednímu účelu užít, je takové hodnocení skutkového stavu neúplné. Vycházel-li soud z výše uvedeného nálezu Ústavního soudu, žalovaný bez dalšího nemohl odkázat na to, že majetková práva

k odbornému stanovisku vykonává Univerzita Karlova, která je zároveň označila za autorské dílo vypracované pouze pro vnitřní potřebu. Mají-li povinné subjekty smluvní dokumentaci se třetími osobami koncipovat tak, aby pokrývala jejich zákonné povinnosti na úseku přístupu k informacím (užití k jinému úřednímu účelu) ve smyslu § 34 písm. a) autorského zákona, pak taková argumentace autorů obstát nemůže. Ani ze samotného obsahu tohoto sdělení pak nelze dovodit takové mimořádné skutečnosti, z nichž bylo možné dovodit absolutní vyluku ze zpřístupnění díla v rámci žádosti o poskytnutí informace. Bez dalšího tedy toto sdělení nemá pro posouzení žádosti o poskytnutí informace relevanci. Nadto v posuzovaném případě zpracovatel odborné studie na závěr své práce uvedl, že odborné vyjádření či jeho části mohou být využity pro účely publikační či jiné jeho veřejné užití. Tedy, sám zpracovatel odborného posudku počítal s eventuelním budoucím zpřístupněním díla. Ve správním spisu pak není obsažena smluvní dokumentace, z níž by vyplývalo vyloučení použití díla k úředním účelům.

24. Žalovaný se pak v žalobou napadeném rozhodnutí ani individuálně nezabýval skutečností, zda v konkrétním případě jsou dány natolik závažné důvody pro ochranu autorského práva, že převažují nad právem na svobodný přístup k informacím. Z rozhodnutí není zřejmý faktický dopad poskytnutí informace do autorských práv zpracovatele odborného posouzení, a to ani z pohledu eventuelního částečného poskytnutí informace. Žalovaný nehodnotil okolnosti, na jejichž základě byla žádost o poskytnutí informace podána (zjevně jím byl zájem žalobce na vyřešení aplikačního problému příslušného právního předpisu, reagovalo na předchozí sdělení Ministerstva kultury na odborné stanovisko odkazující, žádost nebyla šikanozní). Nebyl brán ohled ani na fakt, že odměna za vypracování odborného posudku byla hrazena z veřejných financí, přitom tento fakt může být jedním z rozhodujících při provádění testu proporcionality. Pokud žalovaný odmítl poskytnout informaci pouze s obecným odkazem, že se jedná o dílo dle § 2 odst. 1 autorského zákona, aniž je z rozhodnutí zřejmé, jaký je faktický dopad poskytnutí informace do autorských práv, resp. proč byla upřednostněna ochrana autorského práva před právem na svobodný přístup k informacím, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z tohoto důvodu soud rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. bez nařízení jednání. Soud neuložil správnímu orgánu I. stupně povinnost informaci poskytnout, neboť primárně spadá posouzení věci na základě výše uvedených kritérií do působnosti správních orgánů. Za uvedeného stavu věci by byla činnost správního orgánu nepřipustně nahrazena rozhodnutím soudu.
25. V dalším řízení žalovaný zohlední objektivní vlastnosti požadovaných informací a definuje případné dopady poskytnutí informace do autorských práv. V úvahu vezme povahu práva na informace v konkrétním případě (včetně okolností, za kterých byla žádost podána) a míru jeho omezení v kontextu individuálních zájmů žadatele i obecného zájmu na zpřístupnění požadované informace. V případě kolize práva na poskytnutí informace a práva autorského formuluje v rozhodnutí důvody, proč a v jakém rozsahu zájem na ochraně práva jednoho převýšil nad ochranou práva druhého.
26. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy úspěšný žalobce má proti neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,-Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, za dva úkony právní

služby (převzetí zastoupení, sepis žaloby) v hodnotě 3.100,-Kč a tři režijní paušály po 300,-Kč. Náklady právního zastoupení činí celkem částku 6.800,-Kč. Soud proto přiznal žalobci právo na náhradu nákladů vůči žalovanému v celkové výši 9.800,-Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. února 2018

Mgr. Aleš Sabol, v. r.
předseda senátu